

Pravljica o zvončkih

Živela je nekoč mati z očetom in imela sta hčerko. Niti ne vem, kako ji je bilo ime. Bila pa je ljubka in nežna tako, da so se starši bali, da jim ne bi zbolela. Ko je bila že večja in je znala že govoriti, je res zbolela. Najprej je samo pokašljevala, potem je dobila hud nahod in slednjič je morala leči. Mati jo je zavila v kožuhovine, zakaj takrat ljudje še niso imeli pernic in odej, in ji je kuhala vsakovrstna zelišča, ki jih je bila poleti nabrala v gozdu. Toda deklica dolgo ni ozdravela. V neki noči se je je lotila vročica in deklici se je bledlo. Mati je sedela pri njej in poslušala veter, ki je zunaj tulil. Deklica je govorila o pomladi, o soncu, o pojočih ptičkih, o žuborečih potočkih in o vsem lepem, kar imate, otroci, tako radi. Zunaj pa je ležal sneg, potoki so bili zamrzli, ptički niso peli in sonce je bilo hladno.

Tedaj je rekla deklica: »Mama, prinesi mi šopek cvetlic. Sanjalo se mi je o njih, ko sem spala. Imele so glavice bele ko sneg in nežne kakor krilca hroščkov. Mislim, da bi ozdravela, če bi mi jih prinesla. Gotovo rastejo nekje, saj se mi je sanjalo o njih.«

Mati je dejala: »Ah, ljubi otrok, kje naj dobim cvetlice, ko je zunaj mraz in ves svet pod snegom?«

»To je žalostno,« je vzkliknila hčerka. »Mislim, da bom umrla, ko mi ne moreš prinesiti teh cvetlic.«

Materi se je trgalo srce.

Deklici je padla glavnica na blazino. Njene velike oči so žarele in vse telo ji je bilo vroče kakor ogenj. Mati jo je zavila v mrzlo rjuho ter ji božala plave laske. Ko je hčerka zaspala, je mati slišala, kako šepetče v sanjah:

»Cvetlice, mamica, pojdi ponje, da ne umrem!«

Mati se je oblekla in odhitela v temno zimsko noč. Vedela je sicer, da cvetlic ne bo našla, toda ni mogla več gledati umirajoče hčerke. Tekla je k bližnjemu gozdu, pokleknila v sneg in bridko jokala. Debele, vroče solze so padale na sneg. Nad glavo ji je hreščalo drevje, veter je tulil, materi je od bolesti pokalo srce. Ko se je izjokala, se je vrnila domov. Pri speči hčerki je sedel oče, ki se je medtem zbudil in vstal.

»Kje si bila?« je vprašal mater.

»Izjokat sem se šla v gozd.«

»Pojdi v posteljo, da se napiš, bom že jaz bedel do jutra. Morda nama vendar ozdravi.«

Mati je legla, a dolgo ni mogla zaspati. Zdaj pa zdaj je dvignila glavo in videla je zaskrbljeni očetov obraz, ki se je sklanjal nad bolnim, mirno spečim otrokom.

Do jutra se je veter polegal. Ko se je deklica prebudila, je vprašala:

»Mamica, kje so tiste cvetlice? Jih nisi našla?«

Mati je žalostno odkimala.

»Meni pa se je sanjalo, da si jih trgala pod gozdom. Mamica, pojdi pogledat, morda so zrasle čez noč.«

Mati je vedela, da je vse zaman, pa se je vendar oblekla in šla, samo da bi potolažila hčerko. Ko je prišla h gozdu, ji je skoraj srce zastalo v prsih: Pod drevjem se je raztajal sneg in tam, kjer se je pokazala zemlja, so zrasle nežne, drobne cvetke, glavnice so imele bele ko sneg. Bili so zvončki. Mati kar ni mogla verjeti, a bilo je res tako. Povsod, kamor so bile padle njene solze, so zrasli zvončki.

Brž jih je natrgala in povezala v šopek ter hitela domov. Deklica je od veselja zakričala ter segla z bledimi rokami po zvončkih.

In ta dan je začelo zopet greti sonce in na večer je zapela ptica v gozdu. Pa je prišla pomlad, sneg je skopnel, potočki so zažuboreli in deklica je ozdravela.

Odsihmal rastejo zvončki zgodaj spomladi in cveto vse do danes.